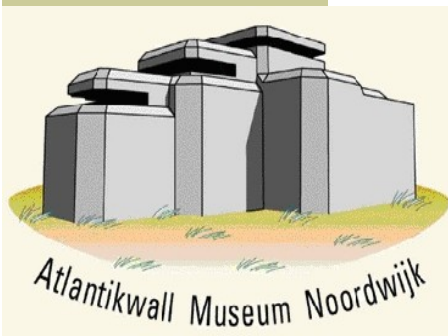

BUNKERPOST

VAN

Stichting Atlantikwall Museum
Noordwijk

Jaargang 2017 nummer 1, JANUARI

Openingstijden museum:

Op dit moment is uitsluitend de museumbunker S414 voor groepsbezoek op afspraak beperkt toegankelijk.

Gaarne overleg via tel.
071 -36 157 85 of
info@atlantikwall.nl

Het complete museum inclusief gangenstelsel is ingaande 1 mei 2017 op de zondagen weer te bezoeken. Onze locatie is te vinden in de zeereep, aan het begin van het rijwielpad richting Zandvoort.

In deze editie :

1

Van de redactie
Van de Penningmeester
Vrijwilligersuitje

2

Vervolg vrijwilligersuitje

3

Bijzondere ontmoetingen

4

Interview Gijs v.d Niet

Beste vrijwilligers, donateurs & relaties,

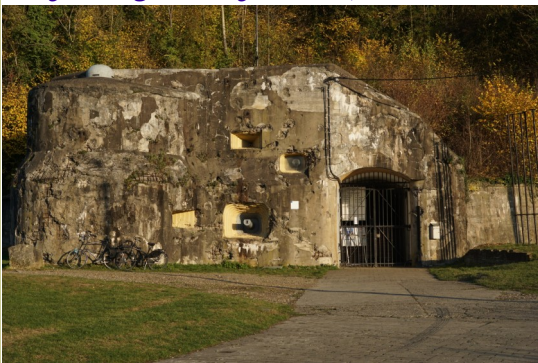
Van de Redactie

Een nieuw jaar met nieuwe uitdagingen en nog lopende zaken, die met veel vrijwilligerswil, dit jaar verwezenlijkt zullen gaan worden. Een nieuw jaar met een nieuwe naam voor ons mededelingenblad; het vertrouwde "Nieuwsbrief" is met algemene stemmen van het bestuur omgedoopt in "Bunkerpost". Het woord **bunker** staat voor de S414 die in "unheilvoller Zeit" een uitkijk-/waarnemingspost was.

Van de Penningmeester

Net als in voorgaande jaren hierbij een verzoek aan alle donateurs om hun donatie voor kalenderjaar 2017 over te maken. Uw donatie is hard nodig om de diverse onkosten van ons museum deels te kunnen dekken. De minimum donatie bedraagt € 15,— per kalenderjaar. Een hoger bedrag is natuurlijk altijd welkom. Het deel boven de € 15,— is fiscaal aftrekbaar als gift aan een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Uw donatie gaarne overmaken op bankrekening NL23 INGB 0009 185700 ten name van Stichting Atlantikwall Museum Noordwijk met vermelding van uw naam en "donatie 2017". Bij voorbaat dank.

Vrijwilligersuitje 2016, Eben Emael (Cees v.d. Voort)

Ons Atlantikwallmuseum had dit jaar een topseizoen en de harde werkers hebben op hun vrije zaterdagen zoals gewoonlijk hun uiterste best gedaan om het resterende gedeelte weer toonbaar te maken.

Op zaterdag 5 november was het dus weer tijd voor het vrijwilligers uitstapje. (*)

Om klokslag 8 uur stapten we in een fraaie bus, beschikbaar gesteld door Koninklijke Beuk Touringcars. De tocht ging ditmaal naar fort Eben Emael in België. Al onderweg werden we via een cd wegwijs gemaakt

in de historie van deze vesting. Maar eerst een korte stop voor heerlijke koffie met gebak bij Van der Valk in Eindhoven. Eenmaal in het dorpje Eben Emael werden de uitstekende lunchpakketten (verzorgd door Peter den Elzen) uitgedeeld en betraden we het fort. Na de gebruikelijke dia voorstelling werd onze groep in tweeën gesplitst en begeleid door twee kundige en enthousiaste gidsen begon de tocht door het indrukwekkende complex. Meteen al werden we overdonderd door grootte en geschiedenis. De bouw duurde 3 jaar en dat alleen al is 'n hele prestatie. De oppervlakte bedraagt 75 ha. wat overeenkomt met 150 voetbalvelden. In dit fort konden 1200 man verblijven, die met hun verblijf in deze koude steenklomp zeker bepaald niet gelukkig waren. (*) Gidsen, suppoosten, bestuursleden, gravers etc.

We bekeken de keuken, slaapzalen, hospitaal, douches, het cachot en de machinekamer die het hele complex van stroom moest voorzien. Alles

weer werkend gemaakt en keurig opgeknapt. Ook de verzameling etalagepoppen gestoken in originele uniformen was jaloersmakend. De trap naar boven mat 146 treden en was heel indrukwekkend. Een paar vrijwilligers waren zo moedig deze weg omhoog te nemen, terwijl de meesten de lift prefereerden. Boven op het fort stonden in totaal 17 kanonnen, verschillend in grootte en bouw.

Het indrukwekkendst waren de koepels die overigens op 10 mei 1940 binnen 'n kwartier door de vijand, 87 man sterk, buiten gevecht werden gesteld door granaten met holle lading. De gevolgen hiervan waren verschrikkelijk voor de manschappen in het fort. De Duitsers gebruikten bij hun overval negen zweefvliegtuigen waarin ca. 70 parachutisten zaten. Omdat het plateau slechts verdedigd werd met een paar mitrailleurs was de zaak

daar snel beklonken. Maar hoewel de kanonnen heel snel waren uitgeschakeld gaf de taaie verdediging zich pas na 31 uur over. De strijd kostte op 10 mei 15 en op 11 mei 8 Belgische soldaten het leven. Er waren dus in totaal 23 Belgische slachtoffers te betreuren. De Duitse verliezen (Sturmgruppe Granit) bedroegen totaal 6 doden, 20 gewonden en 1 vermiste.

De bezichtiging maakte op ons een diepe indruk.

Na de traditionele groepsfoto werd om vier uur de terugweg aanvaard. Het diner was ook in Eindhoven en dat werd bij het natafelen nog even spannend. Want het onderwerp was ons reisje voor volgend jaar bij het 20 jarig bestaan van het bunkerinitiatief. Zelfs een vierdaags bezoek aan Normandië kwam ter tafel. Met dit in gedachten reden we huiswaarts en namen om half tien afscheid na een leuke, interessante en leerzame dag.

Bijzondere ontmoetingen

Op zondag 26 juni 2016 stapte er een oudere kordate dame op Eveline af, die op dat moment achter de kassa zat, en vertelde haar dat zij uit Canada kwam en daar een goede vriend had die vlak na de bevrijding in 1945 het Grand hotel Huis ter Duin bestierde. De belangstelling van Eveline was snel gewekt en gegevens werden uitgewisseld. Het resultaat van dit alles was dat er via de mail contact met de betreffende persoon werd opgenomen die aangenaam verrast was. Het gaat hier om de heer Roly Armitage, onderscheiden met France & Germany Star, Defence of Britain, Victory Medal, Canadian Volunteer Medal, Normandy Defence Medal, National Order of the Legion of Honour France, geboren op 8-2-1925 die op de 20ste juni in Normandië bij Courseulles-sur-Mer op Juno Beach landde en deelnam aan de gevechten bij het vliegveld Carpiquet bij Caen. Hier lag hij samen met zijn kameraden tegenover de 12de SS Pz. Divisie Hitler-jugend en verschillende Fallschirmjäger eenheden. Hierna vochten ze om de zogenaamde Falaise ketel te sluiten, wat duizenden Duitse soldaten het leven heeft gekost. De Royal Canadian Engineers hadden met 4 D-8 bulldozers 12 uur nodig om een weg te banen door de vernietigde voertuigen, paarden- kadavers en stoffelijke overschotten. Roly en zijn maten hadden zich ingegraven waarbij een Duitse granaatinslag Roly uit zijn foxholl slingerde. Hij bleef gewond op de grond liggen en werd naar het veldhospitaal gebracht, waar ze hem terug naar Engeland wilden sturen; hij weigerde dit. Het enige waar hij last van had was zijn gehoor. Totdat hij uit het hospitaal ontslagen werd hielp hij als ziekenbroeder de staf aldaar. Teruggekomen bij zijn onderdeel maakte hij de bevrijding van Boulogne en Caen mee, trok verder naar Antwerpen en vandaar naar Bergen op Zoom en vocht mee om vliegveld Eindhoven. Van Eindhoven vocht zijn eenheid zich een weg naar Nijmegen om over de Rijn bij Arnhem Duitsland in te trekken. Operatie Market-Garden. We weten hoe dit is afgelopen. Roly en zijn mannen bleven rondom Nijmegen bivakkeren totdat op 8-2-1945 een artillerie barrage op het Hoch- en Reichswald plaatsvond. De aanval werd weer ingezet, Kleve werd ingenomen, de Rijn werd bij Emmerich via een pontonbrug overgestoken en Oldenburg viel in geallieerde handen. Daarna werd de grens weer overgestoken waar mede door de eenheid van Roly Apeldoorn werd bevrijd. Op 5 mei 1945 capituleerde het Duitse leger in Nederland en werd Roly ingedeeld bij de bezettingstroepen in Nederland en behoefde dus niet naar Oceanië te gaan om tegen de Japanners te vechten. Daar hij wat hotelervaring had werd hem gevraagd om in een hotel te gaan werken dat ingericht zou moeten worden om Canadese soldaten op te vangen die gerepatriëerd moesten worden. Dit hotel was Grand Hotel Huis ter Duin in Noordwijk. Met 30 man die hij uit zijn regiment had uitgezocht ging hij aan het werk. Het hotel was compleet leeggehaald en alle meubilair was op verschillende locaties in Nederland opgeslagen; een hele uitdaging om alles weer terug te krijgen. Op het strand voor het hotel lagen versperringen en een tankmuur, hier bliezen ze een gat in en begonnen met het ruimen van mijnen. Later werden deze werkzaamheden door de genie overgenomen. Om de man-schappen wat vertier te geven werden er dansavonden georganiseerd. Het plaatselijk vrouwelijk schoon werd uitgenodigd en keurig netjes opgehaald en weer thuis gebracht. Al met al een bijzondere tijd. Na 5 maanden vertrok Roly Armitage naar Engeland en 2 maanden later scheepte hij in op de Queen Elizabeth en voer naar Canada terug.

Een tweede bijzondere ontmoeting vond plaats op zondag 4 september 2016. Een ouder Duits echtpaar meldde zich aan de balie waar Gerty achter de kassa stond. Het ging om het echtpaar Chiba uit Offingen in Duitsland. De man vertelde in gebroken Nederlands dat zijn vader (*11-6-1914) als Kradmelder had gediend bij Batterie Noordwijk.

Hij bereed een BMW R12 met zijspan. En op zijn tochten door Noordwijk zag hij ergens in een straat een knappe jongedame die onder de indruk kwam van die stoere soldaat met de zware zijspancombinatie. En zo kwam van het één het ander. Liefde maakt blind ...nietwaar?

Na de capitulatie werd hij als krijgsgevangene geïnterneerd en de Noordwijkse "helden", die je de gehele bezettingstijd niet zag stonden in de rij om "moffensnollen" kaal te knippen, zo ook zij dus. Gelukkig is liefde sterker dan haat. Toen hij uit het krijgsgevangenenkamp werd ontslagen ging hij weer op zoek naar haar. En na die zoektocht konden ze elkaar weer in de armen sluiten. Ze trouwden en kregen kinderen. En een zoon, Franz Chiba uit Offingen, bracht ons een bezoek en hij had ook nog iets meegenomen. Hij overhandigde ons het "Batterie Buch" dat zijn vader als aandenken van de commandant van de Batterie Noordwijk had gekregen. Franz had het boek eenmaal ingekeken en toen min of meer vergeten. Maar het verhaal dat zijn vader hem had verteld dat hij met zijn BMW R12 zijn grote liefde vond, was hij natuurlijk nooit vergeten, en dit verhaal deelde hij met ons.

Het bijzondere boek, dat zo goed als nieuw is, ligt te pronken in de grote vitrine in de rekenkamer.

Interview Gijs v.d. Niet *(Dirk Zweers)*

Naam, geboortejaar, achtergrond, beroep?

Gijs van der Niet, 1995, beleidsmedewerker bij de veiligheidsregio Hollands Midden, bureau gemeentelijke crisisbeheersing. Daarnaast één dag per week studerend aan de HBO opleiding integrale veiligheidskunde aan de Haagse Hogeschool.

Hoe ben je betrokken geraakt bij de Stichting Atlantikwallmuseum Noordwijk?

In 2007 bezocht ik met mijn vader de Boswegbunker, daar is mijn interesse voor bunkers gewekt. Ik ontmoette toen ook Cor van Duin, die gaf te kennen wel wat stevige knapen te kunnen gebruiken voor het vele graafwerk wat toen al gaande was. Vanaf 2007 draag ik vrijwel elke zaterdag mijn steentje, of eigenlijk schepje, bij.

Wat voor soort werkzaamheden doe je het liefst voor de Stichting?

Fysieke arbeid, zoals buffelen met scheppen en kruiwagens, vind ik fijn om af en toe te doen, vooral nu ik de hele week studeer. Verder doe ik graag de meer technische werkzaamheden, zoals die aan het aggregeert, of werkzaamheden met elektra. In het seizoen leid ik af en toe een groep gasten rond, al heb ik daar de laatste tijd wat minder tijd voor beschikbaar door werk en studie.

Wat geeft je bij deze werkzaamheden het gevoel goed bezig te zijn?

Primair vind ik het leuk om met elkaar in een prettige sfeer op de zaterdagen boeiende werkzaamheden te doen, voor een gemeenschappelijk doel, het bijdragen aan een heel fraai Atlantikwallmuseum.

Secundair geeft het kunnen bijdragen aan het overbrengen van 'het verhaal van WO2' een goed gevoel. De huidige en toekomstige generatie zal steeds minder de verhalen en belevenissen direct van ouders of grootouders kunnen horen. Wij als museumorganisatie spelen beslist een rol in het laten zien hoe de bezetting destijds invloed had op het dagelijks leven in Noordwijk.

Hoe zie je de toekomst van de StAwM?

Die zie ik zonder meer positief in. We hebben een stabiel bezoekersaantal, wat betekent dat we elk jaar weer nieuwe gasten voor hun eerste keer kunnen begroeten. Verder kunnen we, na openstelling van het noordelijke deel, onze gasten nog véél meer boeiende zaken laten zien, en vooral, beleven.

Kun je beknopt een anekdote over onze bunker vertellen?

Er schiet me niet direct een boeiends waar gebeurd en humor bevattend verhaal te binnen. Wél heb ik regelmatig een fenomeen gezien wat ik benoem als 'Theorie van Drie', dat wil zeggen dat we bij technische werkzaamheden soms iets pas bij de derde poging definitief en kwalitatief 100% in goede orde weten op te leveren. Meestal terug te voeren op iets al te enthousiast willen aanpakken, zonder vooraf goed na te denken over de logistiek van verdere werkzaamheden. Een voorbeeld hiervan: we hadden achteraf gezien wat al te snel elektra aangelegd langs de roestige plafonds in de S414, elektra was immers nodig voor werkzaamheden. Toen later de plafonds gestraald en gecoat dienden te worden, moest eerst alle elektra weer gedemonteerd en veilig gesteld worden! NIET grappig. Hoe dan ook, we hebben hier weer van geleerd, en belangrijker, er met elkaar best wel lol om gehad!

Colofon :
Stichting Atlantikwall
Museum Noordwijk

Postadres :
Wilhelminastraat 43
2201 KB Noordwijk
info@atlantikwall.nl

Bankgegevens :
Giro NL23INGB0009185700
Bank NL03RABO0146683110
t.n.v. St. Atlantikwall Museum
te Noordwijk

Bestuur :
Voorzitter :
Victor Salman
Vicevoorzitter :
Jan Heus
Secretaris :
Dirk Zweers
Penningmeester :
Rogier Dekker
Lid : Cor van Duin
Lid : Jeroen v.d. Zalm
Lid/PR : Marjolijn van der Jagt

Redactieadres :
haasanto@ziggo.nl

Redactie Bunkerpost :
Anton Haasnoot

Medewerkers :
Gerty Haasnoot
Cees v. d. Voort
Dirk Zweers

Overname van teksten of afbeeldingen uit deze nieuwsbrief is uitsluitend toegestaan na verkregen schriftelijke toestemming van de redactie en de desbetreffende auteur.

